

El pas de la Barca a Bescanó

DANI VIVERN > TEXT I FOTO

Als anys seixanta no tothom tenia cotxe propi. I per anar a la font d'en Coromines, a Sant Gregori, a la mainada ens feia molta gràcia anar-hi en el tren d'Olot, passant per Bescanó. Els vagons eren de fusta, i la màquina, de vapor, tot i que a vegades el comboi era el «modern» TAF, a gasoil. Premonitori, el nom...

Les emocions del viatge ja començaven tot just creuar Salt, el meu poble, i veure'l des d'un punt de vista poc habi-

tual. La cosa agafava un punt de basarda en passar per sota cal Gegant, allà on, el 1946, el tren va descarrilar i va caure al Ter —«potser va ser un atemptat», ens explicaven els pares en veu prudentment baixa—, mentre jo contemplava el revolt que fa l'aigua allà baix, a tocar la via. Llavors el Ter baixava amb molt més cabal, i aquell racó em semblava d'una fondària inabastable.

Arribats al pas de la Barca, els excursionistes, els visitants com nosaltres, les pageses carregades amb cistells

i alguns passatgers amb la bicicleta i tot, pagàvem unes monedes a un home —ara sé que li deien en Varisto—, i pujàvem a la seva embarcació. Era emocionant veure que tot el muntatge depenia d'un cable tibet a banda i banda del Ter, i gràcies al qual no anàvem tots plegats corrent avall. Però el barquer, amb posat concentrat i mà ferma, ens duia sense problema a l'altra riba enmig d'aquelles aigües verdoses, procel·loses per a mi. De tornada, tota la ruta es repetia a l'inrevés, i ja només faltava arribar al vespre a casa

dels avis, si era diumenge, i entrar corrents per informar amb solemnitat: «Avui hem anat en barca!».

D'aquell indret, en queda el nom: el porten el carrer que hi mena i el restaurant que hi ha a tocar. A pocs metres, una balconada i uns graons de fusta, de facció moderna i digna, recorden als que ja som grans que allà vivíem aventures.

Dani Vivern